

Bucuria din ceruri și slava gătită sfinților sunt mai presus de gând și, de aceea, se cuvine să le râvnim din tot sufletul

Nimic din cele ce sunt sau din cele ce facem nu este vrednic de acestea.

Mare și de necuprins cu mintea este slava ce s-a gătit sfinților, în vreme ce [slava] vieții acesteia trece ca o floare, care se scutură grabnic, și ca verdeța ierbii. Mulți domni și împărați au stăpânit ținuturi și cetăți nenumărate și în scurtă vreme pomenirea lor s-a șters de parcă nici n-ar fi fost vreodată.

Oare câți împărați, care au cârmuit neamuri multe, nu și-au făcut chipuri [cioplite] și monumente, crezând că prin acestea vor fi vestiți și după moarte?

Au venit însă alții, care au surpat chipurile cioplite și au sfărâmat statuile. La unele dintre statui, înlăturând doar fețele, s-au înfățișat pe ei în loc; dar și lucrul acestora, la rândul lui, a fost stricat de alții.

Alții și-au zidit morminte mărețe, părându-li-se că prin ele își întăresc nume veșnic, întipărint și chipul lor deasupra acestora. A venit însă alt neam după ei și mormintele au trecut în stăpânirea lor. Iar aceia au vrut, după cum era firesc, să le curățească și au mutat [de acolo] oasele celor vechi ca și cum ar fi fost prundiș.

Cu ce le-a fost, deci, de folos coșciugul de preț sau piramida? Căci toate lucrările deșertăciunii sfârșesc în nimic. Însă cu cei slăviți întru Dumnezeu nu se întâmplă așa. Căci El le-a gătit lor viață veșnică și slavă nepieritoare. Lumina soarelui, a lunii și a stelelor nu s-a întunecat de la zidirea lor și până acum, nici nu s-a învechit, ci e veșnic aceeași, tânără, înfloritoare și strălucitoare, prin rânduiala Ziditorului, pe care le-a hotărnicit-o de la început, ca să cârmuiască ziua și noaptea. Tot astfel, Dumnezeu le-a rânduit celor ce-L iubesc Împărăția cerurilor și bucurie fără de sfârșit. Și după cum El este nemincinos în acestea văzute, la fel este, neîndoielnic, și în acelea gândite. Căci cele [de aici] vor trece atunci când va voi Ziditorul; însă slava sfinților nu va avea sfârșit. Să ne sârguim, deci, să facem roade vrednice de pocăință, pentru ca nu cumva, lipsindu-ne de bucuria aceea, să fim izgoniți în întunericul cel veșnic, acolo unde

chinul este de neîndurat. Intră, dacă vrei, în camera ta, închide ușile și ferestrele și acoperă orice lumină; șezi așa înăuntru și vei cunoaște ce chinuitor este întunericul. Deci, dacă în acest chip suferi, când stai aici fără vreo durere sau caznă, cu toate că îți stă în putere să ieși [la lumină] după puțin timp, pricepi, oare, ce chin este întunericul cel din afară, unde sunt plângerea, scrâșnirea dinților și focul cel nestins, care îi pedepsește veșnic pe cei trimiși o dată pentru totdeauna acolo?

Să cugetăm și la rușinea ce ne va cuprinde, chiar și mai înainte de a fi osândiți, atunci când îi vom vedea pe sfinți înveșmântați în haina prealuminată și de negrăit pe care și-au gătit-o prin fapte bune. În vreme ce pe noi ne vom vedea nu numai dezgoliți de slava aceea strălucitoare, ci și înnegriți, întunecați și plini de duhoare, după cum ne-am pregătit din cele [ale vieții] de aici, prin lucrările întunericului, prin plăcere și desfătare. Să plângem, dar, înaintea Domnului Dumnezeului nostru, ca să aflăm îndurare de la Dânsul.

Nevoința noastră nu este pentru bani; căci dacă cineva e păgubit de aceștia, poate să dobândească alții în loc. Primejdia ne pândește sufletul, pe care dacă ni-l pierdem nu-l mai putem izbăvi, după cum e scris: „Ce-i va folosi omului dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul și-l va păgubi? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?”.

Să ne gândim că și soldații din lumea aceasta, din pricină că primesc daruri de nimic de la împăratul pământesc, se primejduiesc cu osârdie pentru el până la moarte. Cu cât mai mult noi, cei ce am primit asemenea făgăduințe, suntem datori să nu dăm înapoi în lucrul dreptății, pentru ca să fim izbăviți de judecata ce va să fie și să dobândim și bunătățile cele mai presus de gând? Să cugetăm și aceasta: arșița soarelui sau asprimea fierbințelii nu le putem răbda; cum vom putea atunci îndura dogoarea focului veșnic, care arde pururi și nu mistuie? Nimeni nu trebuie să deznădăjduiască vreodată, chiar dacă a păcătuit mult, ci cu pocăință să aibă nădejde în mântuire

(Sf. Efrem Sirul)